

РЕЗЮМЕТА НА НАУЧНИТЕ ПУБЛИКАЦИИ
(списък на публикации и други научно-приложни резултати)

на
ас. д-р Атанас Петров Петров
катедра „Частноправни науки“, Юридически факултет на УНСС

Кандидат в конкурса за заемане на академичната длъжност **„главен асистент“**
по професионално направление 3.6. Право, научна специалност
„Гражданско и семейно право“
обявен в ДВ бр. 2/07.01.2022 г.

София, 2022 г.

I. Статии, публикувани в научни списания, реферирани и индексирани в други международни бази данни с научна информация

1.1. Петров, А., „Предизвикателства и тенденции за развитие на гражданското право в условията на дигитална икономика“, „Бизнес и право“, 2020 г., бр. 4, с. 84 – с. 102, ISSN (print): 2603-3437, <https://www.cceol.com/search/journal-detail?id=2227>

Резюме

Статията изследва Закона за токените и доставчиците на услуги в областта на надеждните технологии (Законът блокчейн), приет в Лихтенщайн на 3-ти октомври 2019 г. и влязъл в сила на 1-ви януари 2020 г. Иновативният нормативен акт създава правната рамка на надеждните технологии, като предпоставка за осигуряване на доверие в дигиталната правна комуникация, разширявайки по този начин в още по-голяма степен приложното поле на надеждните технологии в сектора на икономиката, популяризирайки неговата дигитализация. Създадената правна рамка неизбежно засяга гражданското право, като създава изцяло нов обект на правото – токените. Изложеното позволява да бъдат създадени права и задължения по отношение на токените, както и да бъдат извършвани правни сделки с тях. Ключова характеристика на изследвания закон е обстоятелството, че той урежда процесът на токенизация, който позволява субективни граждански права да бъдат инкорпорирани в токени и по този начин, прехвърляйки токените в система, базирана на надеждни технологии, се прехвърлят и инкорпорират в тях субективни права, без нуждата от посредници, улеснявайки транзакциите и минимизирайки разходите.

Summary

The article examines the Law on Tokens and Trustworthy technologies (TT) Service Providers (Blockchain act) adopted in Lichtenstein on 3rd of October 2019 and effected into force on the 1st of January 2020. This innovative act creates a legal framework of the trustworthy technologies as a prerequisite for ensuring trust in the digital legal communication thus expanding the application of the TT further into the economic sector by promoting its digitalization. The legal framework inevitably affects civil law by creating an entirely new legal object in the face of tokens. This allows providing rights and obligations with regards to tokens as well as conducting transactions with them. Furthermore, key feature of the examined act is that it defines and regulates the process of tokenization, which allows civil rights to be represented via tokens and thus by transferring the tokens, within TT system, to transfer the civil rights in a safe digital environment, so ensuring the intermediaries to make transactions cost effective.

1.2. Петров, А., „Наследяване и делба на дружествени дялове и налични акции“, „Бизнес и право“, 2021 г., бр. 2, с. 107 – с. 121, ISSN (print): 2603-3437, <https://www.cceol.com/search/journal-detail?id=2227>

Резюме

Статията изследва наследяването на дялове и акции, както и някои дискуссионни въпроси, които възникват в хипотезата на повече от един наследник. В подобна ситуация възниква съпритежание върху наследените дялове и акции. Съгласно чл. 132 и ал. 177 от Търговския закон, правата и задълженията в дяловете и акции са неделими, като по тази причина наследниците следва да упражняват съвместно своите права и задължения, както и да упълномощят свой общ представител, който да ги представлява пред дружеството. Липсата на разбирателство и съгласие между тях значение поставя значимия въпрос за възможността да прекратят съществуващата съсобственост чрез делба на дяловете и акциите. Доктрината и съдебната практика приемат, че доброволната делба е възможна, но ако не може да бъде постигнато съгласие, би следвало да се проведе съдебна делба. Върховният касационен съд не приема, че съдебната делба на дяловете и акциите е приложима, което повдига допълнителни дискуссионни въпроси.

Summary

The article examines the inheritance of shares and stocks and some controversial questions in the cases of more than one heir. In similar situations, there is joint ownership over the inherited shares and stocks. According to article 132 and 177 from the Bulgarian Commercial Act, the rights in the shares and the stocks are indivisible, thus the heirs should exercise their joint and several rights and duties together and should appoint a proxy to act on their behalf before the company. When there is no understanding and consent between them then it is a crucial question whether they could end the joint ownership through a partition of their rights over the shares and the stocks. Legal theory and jurisprudence suggest that the partition by mutual consent is possible, but if no consent the only option should be a court order of partition. The Supreme Court of Cassation did not yet resolve if this is possible, which rises further discussions.

II. Доклади, публикувани в сборници от научни конференции, проведени в България

2.1. Петров, А., "Хипотези на неоснователно обогатяване между съпрузите", сборник "Предизвикай: неоснователното обогатяване!", "Сиела", 2019 г., с. 293 – с. 308, ISBN 978-954-28-293-9

Резюме

Регистърното производство е уредено в Глава втора на Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел. То е едностранно

производство, което се развива между конкретен заявител и Агенция по вписванията. До влизането в сила на ЗТРРЮЛНЦ производството се е осъществявало от окръжния съд по реда на глава петдесет и втора от ГПК (отм.), което е давало основание да бъде определяно като безспорно охранително производство. След приемането на специалния закон, регистърен орган е не съдът, а Агенция по вписванията, което според някои автори не позволява регистърното производство да бъде определено като охранително, а като административно. Независимо от промяната на регистърния орган, чл. 19 ЗТРРЮЛНЦ препраща към правилата на охранителните производства и по-конкретно към чл. 536 ГПК, относно спирането на регистърното производство. Подаването на молба за спиране на производството и евентуалното му спиране противопоставя интересите на различни групи лица. Настоящата статия разглежда посоченото противопоставяне в светлината на установените в закона предпоставки, валидни за всички охранителни производства, както и въз основа на формираната съдебна практика. Направени са и предложения de lege ferenda, които да ограничат възможността спирането на регистърното производство да се използва за злоупотреба с процесуални права.

Summary

The registration procedure is regulated in Chapter Two of the Law on the Commercial Register and the Register of Non-Profit Legal Entities. It is a unilateral proceeding that takes place between a specific applicant and the Registry Agency. Prior to the enactment of the aforementioned act, the proceedings were conducted by the District Court under Chapter Fifty-Two of the Civil Procedure Code (CPC) (amended), which warranted characterization as uncontested protective proceedings. After the adoption of the special law, the registry authority is not the court, but the Registry Agency, which, according to some authors, does not allow the registry proceedings to be defined as protective, but as administrative. Notwithstanding the change of the registry authority, Article 19 of the Law on the Protection of Registries refers to the rules of protective proceedings, in particular to Article 536 of the Civil Procedure Code, concerning the suspension of registry proceedings. The filing of an application for the suspension of proceedings and its eventual suspension opposes the interests of different groups of persons. This article examines that opposition in the light of the statutory prerequisites applicable to all protective proceedings, and on the basis of the case-law that has been developed. De lege ferenda proposals are also made to limit the possibility that the stay of registry proceedings could be used to abuse procedural rights.

2.2. Петров, А. „Хипотези на неоснователно обогатяване между съпрузите“, сборник „Предизвикай: неоснователното обогатяване!“, „Сиела“, 2019 г., с. 293 – с. 308, ISBN 978-954-28-293-9

Резюме

Принципът, че никой не може да се обогатява за чужда сметка, намира израз и проявление в редица гражданскоправни отрасли. Сред тях е и Семейното право, където неоснователното обогатяване също е обявено за нежелан от правото резултат. Интерес предизвиква трудността да бъде открито неоснователното обогатяване на фона на чл. 17 от СК, който предвижда, че съпрузите следва да осигурят благополучието на семейството съобразно своите възможности, имущество и доходи. Изложеното създава впечатление, че разликата в имуществото и доходите на съпрузите, била тя и значителна, не води сама по себе си до неоснователното обогатяване на единия съпруг за сметка на другия, стига този от съпрузите, чиито имущество и доходи са по-ниски, да е осигурявал благополучието на семейството в рамките на възможностите си. Наред с изложеното, обаче, СК урежда няколко хипотези, в които са уредени механизми за защита именно срещу неоснователното обогатяване между съпрузите. Сред тях се открояват исковете по чл. 29, ал. 3 от СК, чл. 30 от СК, както и възможността за отмяна на дарения, направени във връзка или по време на брака. Изложените хипотези са предмет на настоящия доклад.

Summary

The principle that no one is allowed to make an unjust enrichment at the expense of another person is being expressed in a number of civil law branches. One of them is Matrimonial law, where the unjust enrichment is also a result that is unwanted by the law. The interest is provoked by the difficulty to outline the unjust enrichment against article 17 from the Matrimonial code, providing that the spouses shall ensure the prosperity of the family according to their potential, assets and income. The mentioned provision makes the impression that the difference in the assets and the income, even being significant, doesn't necessarily leads to unjust enrichment between the spouses, especially if the husband with lesser assets and income, has made everything to ensure the prosperity of the family within his/her potential. The Matrimonial code however contains few hypothesis providing remedies against the unjust enrichment between the spouses. The claims under article 29, paragraph 3 and article 30 from the Matrimonial code should be outlined as well as the possibility to revoke grants that are made in relation to and during the matrimony. These hypotheses are subject of examination in the hereby report.

2.3. Петров, А., "Обезщетението за безработица при заличаване на управителя от търговския регистър по чл. 141, ал. 5 ТЗ", сборник с доклади от Национална научна конференция в памет на проф. д-р Атанас Василев, по повод 70 години от рождението му „Проблеми на трудовото и осигурителното право“, Издателски комплекс УНСС, 2020 г., с. 268-276

Резюме

Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), управителите на търговски дружества имат качеството на осигурени лица и като такива те

задължително се осигуряват за риска „безработица“. При настъпване на посочения осигурителен риск и при осъществяване на предпоставките по чл. 54а КСО, за управителите възниква правото на парично обезщетение за безработица. Обезщетението за безработица следва да бъде определено в минималния размер и за срок от 4 месеца, ако правоотношението, служещо като основание за осъществяване на осигуряването, е прекратено по вина или със съгласието на осигуреното лице. В тази връзка настоящият доклад изследва въпроса, дали, при положение че управителят се заличи сам от търговския регистър по реда на чл. 141, ал. 5 ТЗ, той винаги следва да получи обезщетение за безработица в минималния размер и за минималния срок от 4 месеци по чл. 54б, ал. 3 КСО.

Summary

According to article 4, paragraph 1, p. 7 from the Social insurance code (SIC), the managers of commercial companies are deemed as insured persons and as such they are obligatory insured for the risk “unemployment”. With the occurrence of that social insurance risk and the existence of the prerequisites under art. 54a SIC, the managers are entitled to receive monetary compensation for unemployment. The compensation for unemployment shall be defined in the minimal amount and for maximum term of 4 months, if the legal relationship, serving as a reason for the social insurance, has been terminated by fault or with the consent of the insured person. The hereby report examines the question whether by deleting his name from the trade register by himself, the manager shall always receive compensation for unemployment in the minimal amount and for term of 4 months under art. 54b, 3 SIC.

2.4. Петров, А, „Специфики на непаричните вноски при персоналните и капиталовите дружества, чийто предмет са обекти на интелектуалната собственост“, сборник „Проблеми и предизвикателства на правното регулиране на интелектуалната собственост“, Издателски комплекс УНСС, 2020 г., с. 237-246; ISBN 978-619-232-363-9

Резюме

Търговският закон разделя уредените от него дружества в две групи – персонални и капиталови търговски дружества, без изрично да посочва критериите, въз основа на които се провежда делението. Изследвайки спецификите на уредбата на търговските дружества, в доктрината са изведени редица признаци, които характеризират двете групи. Част от различията между персоналните и капиталовите дружества се открояват на плоскостта на вноските, които участниците без съмнение са длъжни да направят, независимо към коя група спада дружеството. По-конкретно - различия се наблюдават при непаричните вноски, като са свързани както с техния предмет, така и с начина за извършването им. Докладът разглежда част от посочените различия, свързани с извършването на непарични вноски с предмет – обекти на интелектуалната собственост, при персоналните и капиталови дружества.

Summary

The Bulgarian Commercial act divides the companies it regulates into two groups – personal and capital commercial companies, without identifying the criteria on which this division is being made. By analyzing the specifications of the legislative framework of the commercial companies, the doctrine was able to formulate certain features which characterize the two groups. Some of the differences between personal and capital companies can be highlighted on the plane of the contributions which have to be made by the participants, regardless of fact in which group the company is being classified. More specifically – differences can be observed in the contributions in-kind and they refer to the object of the contributions and to the manner they are performed as well. The hereby analysis focuses on the mentioned specifics, related to performing contributions in-kind featuring objects of the intellectual property in personal or capital commercial companies.